

Nagy László (1962–1966)

Ha pontosak az értesüléseim, 1962-ben költözött be Kollégiumunkba.

Igen. Elsőévesként a József Attila sugárúton laktam Notheisz Ferenc barátommal albérletben, aki ma már az Egyetem Szerves Tanszékének nyugalmazott professzora. Félévkor jól sikerültek a vizsgáim, jeles rendű voltam. Így tehát úgy 1962 tavaszán kérdezték meg először, hogy nem szeretnék-e beköltözni a „Bárá Eötvösbe” – ahogy a Kollégiumot egymás között hívtuk. Továbbá, Grasselly Gyula, a Kollégium akkori igazgatója elbeszélgetett velem, és ez alapján arra kért, hogy adjam be a pályázatom. A kiírás a kari hirdetőtáblán is ki volt téve. A második félévben ismét jeles rendű lettem, és akkor megírtam a pályázatot. Rövid volt: önéletrajz, tanulmányok, eredmények, érdeklődési kör. Ősszel pedig a Dékáni Hivatalban várt az eredmény, és az az öröm ért, hogy felvettek. Azon a nyáron egyébként nagyon jó elfoglaltságom volt, ugyanis a Szabadtéri Játékok idején a Hungária Étteremben pincérkedhettem.

Novák Mihály helyére kerültem a Kollégiumba, aki történetesen ifjú tanársegédként tartott számunkra órákat. Már középiskolásként érdekelt a kémia, de székesfehérvári lévén el kellett menjek otthonról, Veszprémben jártam vegyipariba, és ott laktam egy kollégiumban. Annyira jó oktatást kaptam, hogy abból éltem szinte az egyetem első két évében. Középiskolásként még afféle kis „szakdolgozatot” is kellett írnom, én azt Peremartonban készítettem el, ott volt egy szegedi vegyész kolléga, aki olyan csodálatosan beszélt Szegedről, az egyetemi létről, hogy én, a dunántúli gyerek, aki alig járt az Alföldön, végül Szegedre jöttem. Egyfajta ugrás volt az ismeretlenbe, de mindjárt megragadott a légkör.

A kollégiumi felvételi formalizálódása felé tett első lépést vélem felfedezni mondan-dójában. Ugyanis az 1956-os újjáalakítás tagjai arról számolnak be, hogy akkor még nem volt írásos beadvány, Grasselly Gyula kereste a leendő tagokat.

Ez így igaz, de hogy az én pályázatom mennyire volt formális, és mennyire inkább a felvételi előbeszélgetés alapján vettek fel, azt nem tudom. Egyébként valóban a legjobb hallgatók kerültek be, mindenki által elismerten. Gyula bácsi halászó módszere nagyon hatásos volt. Ha két hely volt, akkor nem két pályázóval beszéltek, hanem sokkal többel. Ami fontos volt, a széles körű érdeklődés, és én nagyon szerettem a kultúrát, annak minden válfaját. Nem egy betokosodott vegyész voltam, talán a diploma megszerzése után ezért is jöttem Pestre az EGIS Gyógyszergyárba dolgozni, illetve valószínűleg ezért nem az egyetemi karriert választottam. Bár én csak később költöztem be, de azt még én is tudom, hogy Gyula bácsi szerepe a Kollégium újjáalakításában óriási volt. Akkoriban nem illett szervezkedni, meg elitista dolgokat művelni. Én úgy emlékszem, hogy ő személyesen is megtámadtatott '56-ban, tehát neki duplán vigyáznia kellett volna. Ilyen körülmények között nagyon bátor dolog volt az ő szerepvállalása az újjáalakításban. Egy halk szavú, visszafogott, de igen olvasott, kulturált ember volt, és nagyon szerette a fiatalokat.

Hol helyezkedett el akkor a Kollégium?

'62-ben még a mai Bolyai épület Tisza felé eső végén, az akkori Ságvári Gimnázium hátuljában, de ott még tizenketten voltunk egy szobában. Valaki éjjel tanult, a másik rágyújtott volna. Meg egyetlen könyvtárszobánk volt. Ennyi volt a Kollégium fizikai értelemben, de a közösség összetartó – és hajtóereje már akkor megfogott. . . Aztán Grasselly Gyula közbenjárása révén megkaptunk a Batthyány utcában egy magánházat. Ez megsokszorozta kollektívánk erejét és tenni akarását. Saját kapukulcsunk volt, ez státusszimbólum volt a szabadsághoz, és önállóságunk az önkormányzat csíráját teremtette meg a Batthyány utcában. Négy-öt szoba volt, szobánként négy ember, két emeletes ágy, Ferke András aludt alattam. Volt közösségi terünk, két kis könyvtárszoba, egy konyharész. Mai napig előttem van, hogy '63 novemberében mentem a konyhába, és Fehér Imre közölte: „lelőtték Kennedyt”. Azonnal egy kupaktanácsként előkerült mindenki, hogy megbeszéljük és kiértékeljük ezt a világeseményt. Ez a fajta spontaneitás volt jellemző a közösségünkre. Tavasszal rájöttünk, hogy senki nem nyúl a kerthez, ezért vettünk vetőmagokat, slagot, voltak barackfák, málnás, és gondoztuk a terepet. Feltártuk a pincét, amely teljesen elhanyagolt állapotban volt, a Szegfű Laci imádott ott tanulni. Volt egy hatalmas szép nagy verandánk. Súlyzók voltak ott, meg a közösségi élet színtere. Emlékszem a jó szilveszteri és egyéb bulikra. Kint napozgattunk, tanultunk. Este a leszedett gyümölcsöt kiraktuk az asztalra, ez jó kiegészítése volt a menzai vacsorának. Volt két-három falusi fiú, ők hoztak tojást otthonról, előkerült egy kis bor is. Aztán '65 telén költöztünk az Irinyi épületbe, tehát én három helyen is laktam Eötvös-kollégistaként. Emlékszem, hogy jártunk le focizni a libalegelőre. A sport is ott ivódott belém, imádtam a Tisza-partot, a Laponon úszkáltunk, üldöztek a vízirendőrök, de soha nem értek utol. Azóta megszállottan teniszezem. A jogászok és az orvosok hiányoztak, de egyébként teljes merítés voltunk az egyetemi szakokból. Lányok nem laktak bent az én időmben. Még amikor a Ságváriban laktunk, szemben volt a Hugonnai Vilma lánykollégium, egyszer átmentünk, és át is hívtuk őket az Eötvösbe, öt-hatan átjöttek, ez óriási szám volt. A Batthyány esetében szintén laktak velünk szemben lányok, ők is átjöttek, ha voltak ilyen bulik.

Milyen volt a szakmai élet?

Evidens volt, hogy az ember tudományos munkát csináljon valamelyik tanszéken. Másodéves koromtól a Szerves Kémián dolgoztam, Bartók Mihály mellett. Többnyire este nyolckor értem haza, egy-két előadás szombaton is volt. Néhány korábbi kollégiumi tag gyakran meglátogatott bennünket. Így: Gécség Ferenc, Novák Mihály, Selmeczi György, Hackl Lajos, Megyesi László, Seres László és mások. Mind kiváló emberek voltak. Ami nekem a legnagyobb élmény volt, hogy a bölcsészekkel együtt voltunk. Jártam például művészettörténet előadásokra az egyetemre, velük együtt. Voltak filmklubok, jártunk az egyetemi színpad avantgard előadásaira. Kiemelem Csányi Miklós társamat, aki hamar elhunyt. Sajnos csak egy filmet tudott csinálni, de az összes „Ki mit tudot?”-ot ő rendezte, ő volt

az agy. De említhetem Rigó Bélát, aki a Móra Könyvkiadónál futott be szép pályát, vagy Schmidt Antal barátomat, aki biológus lett, de évtizedekig Baja városának jazzéletét vezette.

Volt valamelyik kollégiumi találkozón?

Hogyne! A 2007-esre emlékszem legutóbb, nagyon kellemesen elbeszélgettem a régi kortársakkal, barátokkal. Öröm volt megismerkedni a maiakkal is, így például Hajdu Zsanett jelenlegi kollégistával. Épp a brazíliai útjához keresett támogatást. Miután a Richter Gyógyszergyárban dolgozom, megpróbáltam segítséget szerezni részére. Nem rajtam múlt, hogy ez most nem sikerült.

Hogy alakult egyéni szakmai pályája?

Mint említettem, az EGIS Gyógyszergyárban kezdtem pályámat, üzemtechnológusként. Nagyon szerettem ezt a munkát, és egész fiatalon csináltam két szabadalmat. Ezen tapasztalatok birtokában elmentem szabadalmi ügyvivőnek. Két éves komoly vizsgasorozat volt az ára. 1982-ben jöttem a Richter Gyógyszergyárba, ahol számtalan értékes szellemi termék születése fölött bábáskodtam. Emellett egy kis magáncégnél tanácsadóként dolgoztam, és nagyon büszke vagyok arra, hogy feltalálói tevékenységem hozzájárult a közösen kidolgozott és szabadalmaztatott gyógyhatású készítmények kifejlesztéséhez. Ezek közül többek ma is forgalomban vannak, például az EGAVER, amely huszonhároméve van forgalomban, vagy az UROGIN, amely húgyúti gyulladásokra használatos. Összesen több mint 30 szabadalomban szerepeltem feltalálótársként. Mindig szerettem teammunkában dolgozni, ennek tiszteletét is az Eötvös Kollégiumban tanultam meg. A Fabulon szabadalmait is én csináltam a nyolcvanas évek vége felé. Jelenlegi munkahelyemen; a Richterben a famotidine egy nagy sikertörténet, amiben szerepet vállalhattam és – többek között – jelenleg is dolgozom.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2009-ben Budapesten
Szerkesztette: Nagyillés János*